

ราชอาณาจักรภูฏาน

(Kingdom of Bhutan)

1. ภาพรวมทั่วไป (การเมืองการปกครอง บทบาทในภูมิภาคและประชาคมโลก)

ภูฏานเป็นประเทศสังคมเกษตรกรรม มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย สมเด็จพระราชาธิบดีจิกมี ซิงเย วังชุก พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข มีนายโลเต เซอร์ริง (Lotay Tshering) เป็นนายกรัฐมนตรีคนล่าสุด โดยนายกรัฐมนตรีมาจากการคัดเลือกโดยรัฐสภา เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร พระมหากษัตริย์เป็นผู้เสนอชื่อคณะรัฐมนตรี (Lhengye Shungtsog) ให้รัฐสภาอนุมัติ โดยมีวาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี นอกจากนี้ยังมีสภาให้คำปรึกษา (Royal Advisory Council หรือ Lodoi Tsokde) สมาชิกสภาให้คำปรึกษามาจากการเสนอชื่อของพระมหากษัตริย์

อำนาจนิติบัญญัติ ใช้ระบบ 2 สภา (Bicameral Parliament) ประกอบด้วย

- National Council สมาชิกไม่มีการสังกัดพรรค (Non-partisan National Council) จำนวน 25 ที่นั่ง โดย 20 ที่นั่งมาจากการเลือกตั้งในแต่ละ 20 เขตเลือกตั้ง (Dzongkhags) และพระมหากษัตริย์เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิกอีก 5 ที่นั่ง วาระการดำรงตำแหน่ง 4 ปี

- รัฐสภา (National Assembly) สมาชิกจำนวน 47 ที่นั่ง มาจากการเลือกตั้ง วาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี

อำนาจตุลาการศาลสูงสุด ได้แก่ ศาลฎีกา (Supreme Court of Appeal) พระมหากษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษา

ภูฏานดำเนินนโยบายโดยใช้หลัก "ความสุขมวลรวมประชาชาติ" (Gross National Happiness - GNH) แทนการวัดการพัฒนาจากอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ มีเป้าหมายในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ เพื่อรักษาบูรณภาพแห่งดินแดนของประเทศและส่งเสริมการพัฒนาประเทศ ภูฏานได้ดำเนินความสัมพันธ์กับประเทศต่างๆ โดยยึดหลักนโยบาย Utilitarian Engagement โดยเลือกที่จะมีความสัมพันธ์กับเพียงบางประเทศที่ภูฏานเห็นว่ามีความสำคัญ และให้ประโยชน์สูงสุดแก่ชาวภูฏาน ทั้งนี้ จะเห็นได้จากการตั้งสถานทูตประจำในประเทศเหล่านี้ ได้แก่ อินเดีย บังกลาเทศ คูเวต เบลเยียม และไทย

ไทยและภูฏานมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในระดับราชวงศ์ และในด้านเศรษฐกิจการค้า ถึงแม้ว่าการค้าระหว่างกันจะมีมูลค่าไม่สูง แต่ไทยเป็นประเทศที่ภูฏานนำเข้าสินค้ามากที่สุดเป็นลำดับที่ 146 (ตลาดส่งออกลำดับที่ 122) โดยระหว่างเดือนมกราคม – พฤษภาคม 2566 การค้าระหว่างไทยและภูฏาน มีมูลค่ารวม 11.909 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

2. ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจ (Economic Indicators)

ลำดับที่	รายการ	2564 (2021)	2565 (2022)	2566 (2023)	2567f (2024)	2568f (2025)
1	ประชากร (ล้านคน) ⁵	0.753	0.76	0.767	0.775	0.782
2	อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (ร้อยละ) ²	-3.332	4.757	5.328	5.7	6.0
3	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (พินล้านเหรียญสหรัฐ) ⁵	2.442	2.653	2.686	2.86	3.093
4	รายได้เฉลี่ยต่อหัว (เหรียญสหรัฐ) ²	3,245.41	3,491.98	3,500.49	3,691.89	3,954.42
5	อัตราเงินเฟ้อ (ร้อยละ) ³	8.215	5.937	5.24	4.44	4.579
6	อัตราการว่างงาน (ร้อยละ) ³	4.8	5.9	3.2	3.48	3.75
7	หนี้รัฐบาลต่อ GDP (ร้อยละ) ²	132.419	127.327	123.448	122.822	121.28
8	เงินลงทุนจากต่างประเทศ (FDI) (ล้านเหรียญสหรัฐ) ⁴	86.23	14.08	7.09	N/A	N/A

ลำดับ ที่	รายการ	2564 (2021)	2565 (2022)	2566 (2023)	2567f (2024)	2568f (2025)
9	ดุลบัญชีเดินสะพัด (ล้านเหรียญสหรัฐ) ⁴	-0.293	-0.847	-0.789	-0.351	-0.1
10	ดุลการให้กู้ยืมสุทธิ/การกู้ยืมสุทธิ (ร้อยละ ต่อ GDP) ⁵	-6.188	-7.516	-5.204	-6.669	-8.045
11	เงินทุนสำรองสุทธิ (ล้านเหรียญสหรัฐ) ⁴	833	574	216	121	509

ที่มา : ¹ National Statistics Bureau

² World Bank

³ Asian Development Bank

⁴ Royal Monetary Authority of Bhutan

⁵ International Monetary Fund

3. นโยบายรัฐบาล

ภูฏานดำเนินนโยบายเปิดประเทศหรือนโยบายมองออกไปข้างนอก (Outward-looking Policy) ภูฏานเริ่มดำเนินการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจแบบยั่งยืน ภูฏานมีทิศทางในการพัฒนาประเทศอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยไม่ทำลายสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของประเทศ ในทางปฏิบัติจึงไม่ต้องการการลงทุนจากต่างประเทศมากนักเกินไป

บทบาทของรัฐบาลต่อระบบเศรษฐกิจลดน้อยลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบัน รัฐบาลดำเนินนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจแบบตะวันตกทำให้รัฐเป็นเพียงผู้ควบคุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ส่วนเอกชนเป็นผู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลยังคงมีบทบาทในการควบคุมอุตสาหกรรมหลักของประเทศ ตลอดจนเป็นผู้ลงทุนหรือผู้ร่วมทุนกับเอกชนในการลงทุนในโครงการโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ของประเทศ โดยเฉพาะโครงการไฟฟ้าพลังน้ำ (Hydropower Plant) และการก่อสร้างถนน มีการเปิดบริษัทเอกชนที่มีกระทรวงการคลังเป็นผู้ถือหุ้นเพื่อรองรับการลงทุนร่วมกับเอกชนและการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รัฐบาลมีรายได้จากการเก็บภาษีที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ รายได้จากการเก็บภาษีคิดเป็นร้อยละ 0.3 ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่รายได้จากภาษีธุรกิจคิดเป็นร้อยละ 3 โดยรายได้ส่วนใหญ่มาจากการขายไฟฟ้าพลังน้ำให้ประเทศเพื่อนบ้าน

ปัจจุบันภูฏานกำลังดำเนินการพัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนา 5 ปี ฉบับที่ 12 (12th Five Year Plan 2018 – 2023) ซึ่งมีเป้าหมายในการพัฒนาภูฏานไปสู่ 1. สังคมแห่งความยุติธรรม 2. สังคมแห่งความสมัคร

สมานสามัคคี 3. สังคมที่มีความยั่งยืน และ 4. การให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจ ทั้งนี้ ภูฏานอยู่ระหว่างการจัดทำร่างแผนพัฒนา 5 ปี ฉบับที่ 13 (Draft of the 13th Five Year Plan 2023 – 2028) ซึ่งมีเป้าหมายมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจที่มั่นคง ยั่งยืน ครอบคลุมทุกภาคส่วน ตามแนวทางความสุขมวลรวมประชาชาติ (Gross National Happiness: GNH) โดยเป็นการพัฒนาที่มุ่งให้เกิดผลลัพธ์ ดังนี้ 1) อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูง 2) รายได้ประชาชาติต่อหัวอยู่ในระดับสูง และ 3) เกิดการจ้างงานและการผลิตในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบท ทั้งนี้ การอนุมัติ (ร่าง) แผนพัฒนา ฉบับที่ 13 ฉบับสุดท้ายยังล่าช้า เนื่องจากภูฏานอยู่ระหว่างการจัดตั้งที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2567 ซึ่งพรรคที่ชนะการเลือกตั้งล่าสุด คือ **Bhutan's People's Democratic Party (PDP)** (Ajazeera, 10 ม.ค. 67) ซึ่งทำให้ Mr. Tshering Tobgay กลับมาเป็นนายกรัฐมนตรีอีกครั้ง

Asia Pacific Foundation of Canada ได้รายงาน ว่า รัฐบาลภูฏานกำลังพยายามสร้างสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเมื่อปี 2566 ภูฏานได้ลดอัตราภาษีการท่องเที่ยว (Sustainable Development Fee: SDF) ร้อยละ 50 หรือคิดเป็นค่านละ 100 ดอลลาร์สหรัฐ/คืน ซึ่งเป็นภาษีเพื่อชดเชยการเกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จากกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยว และให้ลำดับความสำคัญกับการป้องกันสิ่งแวดล้อม

กระทรวงการคลังของภูฏาน ได้ออกนโยบายหนี้สาธารณะ 2566 (Public Debt Policy 2023) ซึ่งได้แยกประเภทของหนี้ต่างประเทศ (External Debt) ออกเป็น 2 ประเภท คือ หนี้ที่ไม่ใช่โรงไฟฟ้าพลังน้ำ (Non-hydropower

Debt) และหนี้โรงไฟฟ้าพลังน้ำ (Hydropower Debt) ที่รัฐบาลภูฏานได้ให้ความสำคัญ โดยกำหนดระดับ Thresholds ของหนี้โรงไฟฟ้าพลังน้ำคำนวณจากภาระการชำระหนี้โรงไฟฟ้าพลังน้ำในแต่ละปี ต้องมีสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 40 ของรายได้จากการส่งออกพลังงานไฟฟ้าในแต่ละปี เนื่องจากเป็นโครงการที่สร้างรายได้หลักให้แก่ประเทศ ในขณะที่หนี้ที่ไม่ใช่โรงไฟฟ้าพลังน้ำจะถูกรับประกันไว้ที่ไม่เกินร้อยละ 40 ของ GDP

ด้านการต่างประเทศ ภูฏานให้ความสำคัญกับองค์การสหประชาชาติ (United Nations) โดยเห็นว่าการเข้าเป็นสมาชิก UN ทำให้ภูฏานมีความสัมพันธ์กับนานาประเทศและองค์การระหว่างประเทศได้ โดยมีต้องมีการจัดตั้งสถานทูตในประเทศต่างๆ ซึ่งทำให้สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด และสามารถเรียนรู้ประสบการณ์ของประเทศต่างๆ โดยผ่านการช่วยเหลือจากนานาประเทศและองค์การระหว่างประเทศในเรื่องที่เป็นความต้องการของภูฏานได้ด้วย โดยเฉพาะในด้านของการพัฒนา ในขณะเดียวกันประเทศที่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับภูฏานมีการเปิดดำเนินการสถานเอกอัครราชทูตในภูฏานเพียง 3 ประเทศ ได้แก่ อินเดีย บังกลาเทศ และคูเวต

ภูฏานยังเป็นสมาชิกองค์การไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด Non-Aligned Movement (NAM) เพื่อเป็นการประกาศจุดยืนด้านความเป็นกลาง และเพื่อรักษาเอกราชและอธิปไตยของชาติไว้ สมาคมความร่วมมือแห่งภูมิภาคเอเชียใต้ South Asian Association for Regional Cooperation (SAARC) และ Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation (BIMSTEC) และ Asia Cooperation Dialogue (ACD) เพื่อขยายบทบาทและความร่วมมือของภูฏานในทวีปเอเชียให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ นโยบายข้างต้น อาจมีการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากจะมีรัฐบาลใหม่เข้ามาบริหารในปี 2567 ซึ่งอาจต้องติดตามทิศทางนโยบายรัฐบาลเมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลใหม่อย่างเป็นทางการอีกครั้ง

4. สถานะล่าสุดทางเศรษฐกิจ

ณ เดือนมกราคม 2567 Asia Pacific Foundation of Canada ได้วิเคราะห์ว่า ปัจจุบันภูฏานมีอัตราการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) ในอัตราที่ค่อนข้างต่ำ อย่างไรก็ตาม พรรค PDP ที่ได้รับการเลือกตั้งล่าสุดได้มีแผนกระตุ้นยอดการลงทุน FDI โดยมีเป้าหมายที่ 500,000 ล้านดอลลาร์ภูฏาน หรือคิดเป็น 5,994.43 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ผ่านการเพิ่มการลงทุนในการก่อสร้างโรงผลิตพลังงานไฟฟ้าทดแทน เช่น พลังงานไฟฟ้าจากพลังงานน้ำ และพลังงานแสงอาทิตย์

นอกจากแผนการกระตุ้นยอด FDI แล้ว รัฐบาลใหม่ยังได้ริเริ่มขยายความร่วมมือไปยังประเทศจีน ซึ่งจีนได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินและความมั่นคงแก่ภูฏานภายใต้ข้อริเริ่มด้านการพัฒนาระดับโลก (Global Development Initiative: GDI) และข้อริเริ่มด้านความมั่นคงระดับโลก (Global Security Initiative: GSI) ของจีน ซึ่งทำให้รัฐบาลอินเดียจำเป็นต้องเร่งหาวิธีในการสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับรัฐบาลใหม่ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นเพื่อสร้างความสมดุลด้านความสัมพันธ์ทางการทูตในภูฏานระหว่างจีน และอินเดีย

นอกจากนี้ เมื่อเดือนธันวาคม 2566 สมเด็จพระราชาธิบดีจิกเม เคซาร์ นัมเกล วังชุก ยังได้ประกาศโครงการพัฒนาเมือง Gelephu ซึ่งเป็นเขตบริหารเศรษฐกิจพิเศษทางตอนใต้ของภูฏาน ขนาด 1,000 ตารางกิโลเมตร และมีแผนสนับสนุนให้ประชาชนวัยหนุ่มสาวได้เข้าไปตั้งรกรากในเขตดังกล่าว และตั้งเป้าหมายตั้ง "บริษัทที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษ" และเน้นการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น โรงงานผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานน้ำ เป็นต้น เข้าไปลงทุนในพื้นที่ ซึ่งโครงการดังกล่าวจะเป็นโครงการที่มีความสำคัญลำดับแรกของจากรัฐบาลใหม่หลังจากได้เข้ามาบริหารแล้ว

เมื่อเดือนมีนาคม 2567 Department of Macro-Fiscal and Development Finance, Ministry of Finance (MOF) ของภูฏาน ได้รายงาน Real GDP ของภูฏาน คาดว่าจะมีการปรับขึ้นเป็นร้อยละ 5.7 ในปี 2567 เนื่องจากการภาคแรงงาน พลังงาน และการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตาม การใช้จ่ายภาครัฐภายใต้แผนพัฒนา 5 ปี ฉบับที่ 13 ยังคงมีความเสี่ยงทั้งด้านราคาของสินค้าภายในประเทศ และตลาดการเงิน

อัตราเงินเฟ้อในปี 2567 คาดว่าจะมีอัตราร้อยละ 4.9 เนื่องจากราคาสินค้าในกลุ่มอาหารเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.97 ซึ่งสวนทางกับสินค้าที่ไม่ใช่อาหารมีราคาลดลงตั้งแต่ปี 2566 เนื่องจากได้รับผลกระทบจากราคาน้ำมันดิบโลกที่ลดลงเหลือ 83 ดอลลาร์/บาร์เรล จากราคาเดิม 101 ดอลลาร์/บาร์เรลในปี 2565

นอกจากนี้ MOF ภูฏาน ยังคาดว่า ดุลบัญชีเดินสะพัดจะมีการปรับตัวดีขึ้นเหลือขาดดุลเพียง 695.92 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เนื่องจากมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการส่งออกภาคบริการ การจำหน่ายไฟฟ้าพลังงานน้ำ และดอกเบี้ยรับจากการลงทุนต่างๆ

ณ สิ้นเดือนมีนาคม 2567 MOF ภูฏาน ได้รายงานล่าสุดว่า ระดับหนี้สาธารณะของภูฏาน คิดเป็นเงินประมาณ 330,007 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 122.83 ของ GDP ซึ่งเพิ่มขึ้นจากปี 2566 จากเดิม 306,128 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน ประกอบด้วย หนี้ต่างประเทศ เป็นเงิน 272,352 ล้านดอลลาร์ ซึ่งประกอบด้วย (1) หนี้โรงไฟฟ้าพลังงานน้ำ (Hydro Debt) จำนวน 172,378 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน หรือ คิดเป็นร้อยละ 67.86 ของ GDP และ (2) หนี้ต่างประเทศอื่น จำนวน 99,973 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน หรือ คิดเป็นร้อยละ 39.36 ของ GDP และหนี้ภายในประเทศ เป็นเงิน 33,777 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน หรือ คิดเป็นร้อยละ 12.29 ของ GDP ซึ่งยังอยู่ในเกณฑ์ปกติ ตามนโยบายหนี้สาธารณะประจำปี พ.ศ. 2566 กำหนดให้จำนวนหนี้ที่ไม่ใช่โรงไฟฟ้าพลังงานน้ำ (Hydro Debt) ต้องไม่เกินร้อยละ 55 ของ GDP

Article IV โดย IMF ได้ประเมินความเสี่ยงของการประสบปัญหาหนี้ (Risk of Debt Distress) ของภูฏาน คงอยู่ในระดับปานกลาง (Moderate) เนื่องจากมีการ

ลงทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งมีการปรับปรุงการใช้จ่ายงบประมาณ และมีรายได้จากการส่งออกกระแสไฟฟ้า พลังงานน้ำมาชำระหนี้

5. ข่าวสารด้านเศรษฐกิจและการลงทุน

เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2567 สำนักข่าว BBS รายงานว่า ร่างแผนพัฒนา 5 ปี ฉบับที่ 13 ได้ตั้งเป้าหมายเพิ่มรายได้ครัวเรือนเป็น 30,000 ดอลลาร์สหรัฐ/ปี ภายในปี 2572 และเพิ่มเป็น 60,000 ดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2577 ซึ่งรายได้ดังกล่าวจะนับรวมสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป นอกจากนี้ ปัจจุบันยังมีการสำรวจแหล่งที่มารายได้ โดยรายได้หลักของประชาชนในเขตเมืองมาจากค่าจ้างแรงงาน การขายอสังหาริมทรัพย์ และสินทรัพย์ ดอกเบี้ย รวมทั้งรายได้สุทธิจากธุรกิจส่วนตัวครัวเรือนในชนบทรายได้ส่วนใหญ่มาจากค่าจ้างหรือเงินเดือน การส่งเงินกลับ เงินบำนาญ มรดก การโอนทางสังคม การศึกษา การจำหน่ายพืชผลทางการเกษตร ซึ่งแผนฉบับดังกล่าวมีนโยบายในการสร้างรายได้ให้แก่ครัวเรือนโดยเน้นการพัฒนานโยบายอุตสาหกรรม รวมทั้งให้ริเริ่มมีกฎหมายเกี่ยวกับการแข่งขันทางการค้าที่มีประสิทธิภาพ และมีการปรับปรุงประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์และการขนส่ง เช่น โครงการพัฒนาระบบขนส่งรถไฟ และสร้างศูนย์การขนส่งที่เกเลพู

เมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2567 สำนักข่าว BBS รายงานว่า นายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างพิจารณาแผนพัฒนา 5 ปี ฉบับที่ 13 ซึ่งมีเป้าหมายที่สำคัญคือ เพิ่ม GDP จากเดิมในปี 2567 จำนวน 2.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เป็น 5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2572 และเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจเป็น 10 พันล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2577 โดยเน้นการพัฒนาในด้านการศึกษา ระบบสาธารณสุข และระบบโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเบื้องต้นได้ตั้งวงเงินลงทุนไว้ประมาณ 500,000 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน และงบกระตุ้นเศรษฐกิจอีก 15,000 ล้านดอลลาร์ ภูฏาน ซึ่งแผนดังกล่าวคาดว่าจะได้ผ่านการรับรองจากรัฐสภาภายในเดือนกรกฎาคม 2567

เมื่อวันที่ 23 มีนาคม 2567 สำนักข่าว BBS ได้
รายงานว่า นาย Vinay Mohan Kwatra ปลัดกระทรวง
การต่างประเทศอินเดีย ได้เปิดเผยในโอกาสการเยือนของ
นายกรัฐมนตรีอินเดียที่ภูฏานว่า โครงการพัฒนาระบบราง
รถไฟเชื่อมโยงเกเลพูกับโคคราจารย์ ในรัฐอัสสัม ระยะทาง
ประมาณ 60 กิโลเมตร และแสมด์เซ้เชื่อมโยงกับบานาฮาท์
ในรัฐเบงกอลตะวันตก อินเดีย ระยะทางประมาณ 15-

18 กิโลเมตร ปัจจุบันได้เริ่มสำรวจพื้นที่ด้านวิศวกรรมเพื่อ
กำหนดเส้นทางเชื่อมโยงรถไฟแล้ว ซึ่งคาดว่าจะเริ่มการ
ก่อสร้างได้เร็วๆ นี้

สำนักนโยบายและแผน
มีนาคม 2567